

Dr. Valentin Inzko

V mojih očeh je Slovenija del srednjeevropskega prostora. Slovenci smo bili večino svoje zgodovine najbolj vezani na srednjeevropski prostor!

Metod Berlec OHR, Reuters

Opoložaju Slovencev na avstrijskem Koroškem ter stanju v Bosni in Hercegovini smo se pogovarjali s predsednikom Narodnega sveta koroških Slovencev in z visokim predstavnikom Evropske unije za Bosno in Hercegovino dr. Valentinom Inzkom.

Gospod Inzko, Narodni svet koroških Slovencev (NSKS), ki ga vodite, je 15. maja ob 63. obletnici podpisa Avstrijske državne pogodbe (ADP) opozoril, da njen 7. člen, ki ureja pravice slovenske manjšine v Avstriji, še ni v celoti uresničen. Kaj ste pri tem izpostavili?

Člen 7 Avstrijske državne pogodbe je sorazmerno kratek in na žalost na nekaterih področjih precej splošen. Poleg tega je od podpisa ADP minilo 63 let in nekatere stvari so se bistveno spremenile, npr. obvezno šolstvo. Posebej bi izpostavil izobraževanje, javno dvoježnost, medije in finančno podporo.

Pravite, da bi potrebovali zakon o otroških vrtcih, ki bi urejal dvojezično otroško vzgojo. V kakšnem smislu?

Otroških vrtcev v času podpisa ADP leta 1955 na južnem Koroškem praktično ni bilo, če izvzamemo naše ganljive in napredne šolske sestre v Šentpetru pri Šentjakobu. Predvsem pa predšolska vzgoja ni bila del obveznega šolstva, kot je to danes. Potrebujemo torej rešitev v smislu, da lahko vsak otrok obiskuje del obveznega dvojezičnega otroškega vrtca v okviru dvojezičnega šolskega sistema. Kar zadeva zasebne otroške vrtce, bi morali dodatno poskrbeti za indeksacijo podpor.

Zavzimate se tudi za odpravo načela prijave k dvojezičnemu pouku na avstrijskem Koroškem. Zakaj?

K dvojezičnem pouku je dejansko prijavljen že skoraj vsaki drugi otrok na južnem Koroškem. Bil bi torej že skrajni čas za spremembo odredbe o prijavi otrok h pouku. Modela, ki veljata pri gradiščanskih Hrvatih, ali pa tisti, ki velja pri nas pri verouku, bi bila boljše. Verouk morajo načeloma obiskovati vsi, kdor pa tega ne želi, se lahko odjavi. To je v praktičnem in psihološkem smislu veliko bolj enostavno in sprejemljivo.

V zvezi s tem je treba prav tako spomniti na nepopravljivo škodo, ki jo je napravil točno pred 60 leti tedanji socialistični deželni glavar Wedenig, ko je zaradi množičnega pritiska Heimatdiensta odpravil obvezno dvojezično šolstvo na južnem Koroškem. To je bil po vojni najhujši udarec za koroške Slovence. Bojim se, da si od tega ne bomo nikoli več opomogli. Spomnim naj, da je tedaj dvojezično osnovno šolo obiskovalo kakšnih 13.000 učenk in učencev. To število je kasneje padlo na kakšnih 1.200. Številko 13.000 moramo imeti tudi sedaj, ko govorimo o številu več kot 4.000, vedno v mislih.

Prav tako se zavzimate za razveljavitev določila, da smejo obiskovati zvezno realno gimnazijo za Slovence samo avstrijski državljani ...

Drži. To je stara uredba, ki je bila uveljavljena v drugačnih okoliščinah. Takratne oblasti so se najbrž bale škodljivega vpliva dijakov iz nekdanje komunistične Jugoslavije. Prav zato se na primer na gimnazijo ni mogel vpisati gospod Marko Bavdaž, ker je bil državljan Brazilije. Gospod Bavdaž je danes šef oddelka za izdelavo satelitov pri Evropski vesoljski agenciji na Nizozemskem (ESA). Seveda so bili izključeni tudi tržaski in vsi zamejski Slovenci. Jasno je, da je danes, ko sta Slovenija in Avstrija članici Evropske unije, odredba v neskladju z duhom časa in Evropo.

V NSKS tudi opozarjate, da po kompromisnem dogovoru o postavitvi krajevnih tabel na avstrijskem Koroškem leta 2011 ni bila postavljena nobena nova krajevna tabla oziroma krajevni napis. Sam se sprašujem, ali so bile vse dogovorjene table res postavljene. Vem, da ko smo lani ali predlanskim kolesarili po Podjuni, mislim, da Kamen v Podjuni, ki naj bi imel po novem dvojezično topografsko tablo, te še ni imel ...

Dogovorjene table v glavnem stojijo, ne pa vsi smerokazi. Postavili naj bi še štiri manjkajoče v Pliberku. Zapleta se pa še vedno v Žitari vasi, kjer se župan Jakob Strauss že dolga leta zagrizeno bori proti tem malim napisom, četudi bi se prebivalci v glavnem z njihovo postavitvijo strinjali.

Vaš kratkoročni cilj pa je, da bi v bližnji prihodnosti stalo vsaj 205 krajevnih napisov. Pred leti ste zahtevali sicer krepko več kot tristo krajevnih tabel ...

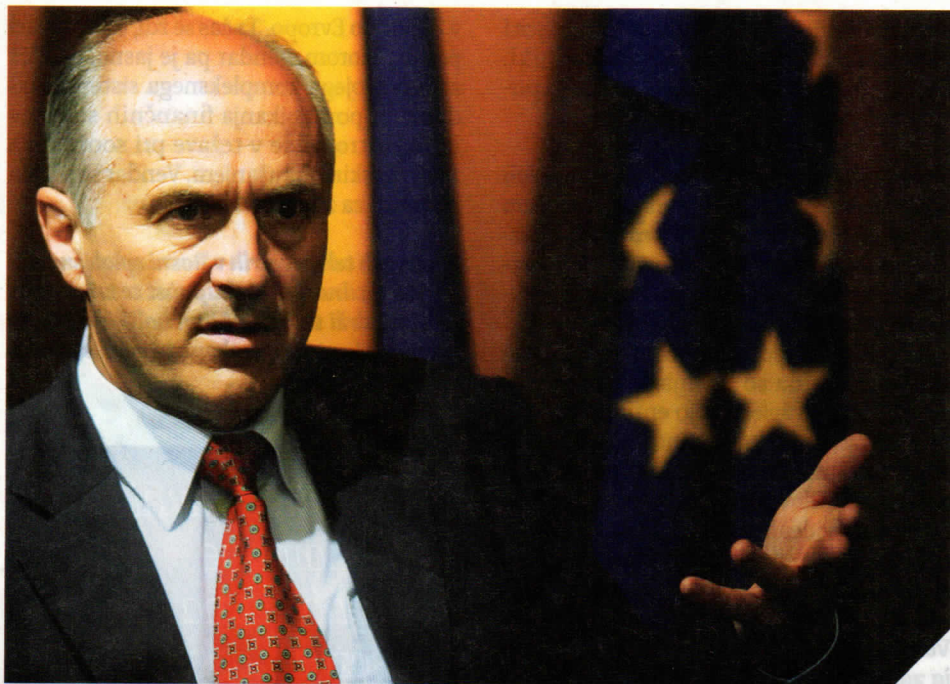
Številka 205 ni vklesana v kamen. Toliko jih je pač hotel postaviti predsednik vlade Bruno Kreisky leta 1972, ko je Heimatdienst organiziral pogrom na dvojezične krajevne napise. Če bi table postavili leta 1955 in če bi upoštevali tedanje ljudsko štetje in poznejši 10-odstotni ključ ustavnega sodišča, bi jih bilo 800. Pomemben pa je predvsem pozitiven trend, ne številka.

V NSKS zahtevate tudi uvedbo dvojezičnih obrazcev za vse občine na območju manjšinskega šolstva ter ukrepe na področju pravosodja, s katerimi bi preprečili ukinitve dvojezičnih sodišč zaradi pomanjkanja ustreznega jezikovno usposobljenega osebja.

To so nekateri predlogi in možnosti uresničitve 7. člena ADP. Dejstvo pa je, da članov manjšine nimamo na vseh področjih, recimo v policiji. Tudi v sodstvu ni dovolj kandidatov, ki bi bili pripravljeni delovati v naših treh sodnih okrajih – v Borovljah, Pliberku in Železni Kapli. Podobno zgodbo imamo pri zdravnikih, ki raje delajo v večjih mestih.

Kako pa je z zapiranjem slovenskih manjšinskih trgovin in bančnih poslovalnic? Prejšnjo soboto sem med kolesarjenjem iz Vetrinja po stranskih poteh proti Vrbi ob Vrbskem jezeru opazil, da sta slovenski market Zadruga in Posojilnica – Bank v kraju Škofiče po novem zaprta. Zapiranje slovenskih trgovin in bančnih poslovalnic je verjetno kar hud udarec za slovensko manjšino na tem območju? Bi bilo to mogoče preprečiti, saj tudi v Sloveniji vidimo, da zaradi »racionalizacije« zapirajo manjše bančne in poštne poslovalnice?

Potrebujemo torej rešitev v smislu, da lahko vsak otrok obiskuje del obveznega dvojezičnega otroškega vrtca v okviru dvojezičnega šolskega sistema.

Številka 205 ni vklesana v kamen. Toliko jih je pač hotel postaviti predsednik vlade Bruno Kreisky leta 1972, ko je Heimatdienst organiziral pogrom na dvojezične krajevne napise.

Eden od trendov je zagotovo racionalizacija in elektronsko bančništvo, ki pritiska tudi na večje banke. Unicredit recimo, ki se pri nas še vedno imenuje Bank Austria, ima po mojih informacijah na Koroškem samo dve podružnici. Eno ima v Celovcu in drugo v Beljaku. Druga stvar pa je vprašanje lastne krivde. Vedeti moramo namreč, da nismo vedno optimalno poslovali, da ne rečem kaj drugega. Čudno se mi zdi, da Nove Ljubljanske banke, ki je odpisala stare dolgove in dela sedaj z lepim dobičkom, te stvari ne zanimajo. Sedaj je naše bančništvo v rokah banke Raiffeisen in deluje na novih temeljih. Upam seveda, da bomo to, kar imamo, lahko obdržali in dogradili.

Kakšno pa je stanje na področju manjšinskih medijev? Je v koroških in avstrijskih medijih glas Slovencev kaj bolj slišan?

Zelo širok odmev ima slovenska televizijska oddaja ORF, ki jo ob nedeljah na Koroškem gleda tudi do 50.000 gledalcev. Prav tako imamo lastno radijsko postajo, ki oddaja ves dan. Dnevnik NOVICE se bori z vsakoletnimi finančnimi težavami. Tu se lahko zgledujemo po koroški škofiji, ki s pogodbo zagotavlja obstoj tedenskega verskega časopisa NEDELJA.

V NSKS opozarjate, da se finančna podpora slovenski narodni skupnosti v Avstriji vse od leta 1995 ni povišala, zaradi česar so se finančna sredstva dejansko zmanjšala skoraj za polovico. Moram priznati, da se temu čudim, saj se iz poročanja slovenske televizije s Koroškega zdi, da se v zadnjih letih koroškim Slovincem v političnem smislu skoraj ceđita med in mleko, ker koroški glavar ni več pokojni svobodnjak Jörg Haider, ampak Peter Kaiser iz vrst socialdemokratov ...

Odšel je tudi večletni svobodnjaški deželni glavar Dörfler, ki je bil pred kratkim obsojen zaradi korupcije, ker je poneveril denar davkoplačevalcev. Po drugi strani se sredstva podpore manjšini ne zvišujejo že od leta 1995 dalje. Tu ne mislim na Narodni svet, želim si pa več podpore za naša kulturna društva.

Deželni glavar Peter Kaiser je zagotovo najboljši deželni glavar v tem trenutku. Svojega sina Luko je imel namreč vpisane na slovensko gimnazijo in v slovensko glasbeno šolo. In to dolgo pred tem, ko je postal deželni glavar. Glede glasbene šole je tudi poskrbel, da Koroška plača polovico

Tega statusa ne bomo verjetno nikoli dosegli. Razlika je v tem, da so Južni Tirolci na svojem območju v večini. In so tudi finančno uspešni. Raje bi primerjal našo situacijo z Ladinci na Južnem Tirolskem, ki so med Tirolci in Italijani izredno dobro zaščiteni manjšina.

stroškov, in tudi, da je ta šola sedaj sestavni del koroške glasbene vzgoje. Država pa svoje obljube in polovice sredstev ni dala na razpolago, tako da smo tam izgubili skoraj polovico od 720 učencev. Ostaja torej kar nekaj odprtih stvari. Dejstvo pa je, da se od koroške cerkvene sinode leta 1972/74 naprej klima v deželi izboljšuje in da je deželni glavar porok, da se bo ta trend nadaljeval, in to ne glede na nekatere socialistične župane, ki niso povsem na njegovi liniji.

Kaj pa za slovensko narodno skupnost na Koroškem pomeni nova avstrijska koalicijska vlada, ki jo sestavljata Avstrijska ljudska stranka in Avstrijska svobodnjaška stranka?

Za dokončno oceno je še prezgodaj. Verjamem kanclerju Sebastianu Kurzu. Tudi podpredsednik vlade gospod Strache ima pozitiven odnos do avtohtonih manjšin v Avstriji. Do pravih pogajanj bo pa po mojem prišlo šele po predsedovanju Avstrije Evropski uniji, ki bo trajalo šest mesecev, začenši z julijem letos.

In kdaj bo slovenska narodna skupnost na avstrijskem Koroškem res povsem enakopraven del koroške družbe, kot je recimo avstrijska manjšina na Južnem Tirolskem, če sploh kdaj?

Tega statusa verjetno ne bomo nikoli dosegli. Razlika je v tem, da so Južni Tirolci na svojem območju v večini. In so tudi finančno uspešni. Raje bi primerjal našo situacijo z Ladinci na Južnem Tirolskem, ki so med Tirolci in Italijani izredno dobro zaščiteni manjšina.

*Glavni cilj Dayton
leta 1995 ni bil
ustvariti idealno
državo, temveč ustaviti
vojno. V tem smislu
je daytonski mirovni
sporazum zelo dober,
saj je zagotovil mir.*

In kako tu vidite vlogo Republike Slovenije? Na kakšen način vam lahko Slovenija najbolj pomaga?

To morate vprašati slovensko politiko. Splošno rečeno smo imeli vedno odlične odnose z ministrstvom za Slovence po svetu. Tu bi omenil predvsem ministrico Novakovo, akademika Žekša in sedanjega ministra Žmavca. Vsi so bili zelo konkretni in so imeli vedno posluš za manjšino. Kakšne večje politične podpore pa se na žalost ne spominjam. Tu mislim na predsednike, predsednike vlad ali zunanje ministre. Za naše preživetje je vsekakor najvažnejša podpora na kulturno-prosvetnem področju.

Avstrijski parlament je nedavno soglasno sprejel resolucijo, v kateri podpira uradno priznanje nemško govoreče skupnosti v Sloveniji kot manjšine. Avstrijski zunanji ministri Karin Kneissl je parlament naložil, da si dvostransko prizadeva za uradno priznanje manjšine. Resolucijo sta predlagali vladni ljudska stranka in svobodnjaki. Kakšno je vaše stališče glede tega?

Mislim, da vse tri manjšinske organizacije na Koroškem podpirajo priznanje avtohtone nemško govoreče skupnosti v Sloveniji. Zakaj so priznani Madžari in Italijani, nemško govoreči državljani Slovenije pa ne? Tega pri nas nihče ne razume. Na Koroškem obstaja soglasje o tem vprašanju predvsem iz načelnih razlogov.

Naj se v drugem delu intervjuja na kratko dotakneva še vašega dela na mestu visokega predstavnika Evropske unije za Bosno in Hercegovino. Kaj ta vaša funkcija pomeni v praksi? Kakšne pristojnosti imate?

Visoki predstavnik mednarodne skupnosti ima zelo obsežna pooblastila, s katerimi lahko na primer razveljavi ali uveljavi zakone in odstrani s funkcije določene politike. To so t. i. bonnska pooblastila, ki so jih moji predhodniki izkoristili okoli 800-krat, od česar je bilo 200 ukrepov usmerjenih

proti politikom. Službo so morali zapustiti recimo tudi trije državni predsedniki. Dejstvo pa je, da se zadnjih nekaj let ta pooblastila ne izvajajo več.

Kako politično Bosna in Hercegovina sploh funkcionira? Vemo, da je po daytonskem sporazumu iz leta 1995 to upravno zelo zapletena, nefunkcionalna država, ki je razdeljena na Federacijo BiH in Republiko srbsko ter potem kantone.

Izhodišče ob podpisu mirovnega sporazuma je bilo, da so Bošnjaki hoteli rešiti državo, Srbi so želeli svojo entiteto znotraj BiH, Hrvati pa so dobili kantone, od katerih imajo nekateri hrvaško večino. Vsak je torej dobil nekaj. Glavni cilj Daytona leta 1995 ni bil ustvariti idealno državo, temveč ustaviti vojno. V tem smislu je daytonski mirovni sporazum zelo dober, saj je zagotovil mir.

Vemo, da v Republiki srbski latentno obstaja zahteva po priključitvi Republiki Srbiji, na drugi strani pa si tudi Hrvati želijo, da bi imeli svojo entiteto ...

To drži in politiki tega niti ne skrivajo več. Gre za zelo nevarne ambicije, ki, če bi se nekdo odločil za njihovo izvedbo, lahko pripeljale v zelo resno nestabilnost oziroma konflikt.

V osrednjem delu med Bošnjaki pa je vse bolj navzoč tudi islamski ekstremizem. Nedavno je imel v Sarajevu svoje predvolilno zborovanje turški predsednik Recep Tayyip Erdoğan. Nekako se zdi, da je s tem Bosna postala izhodišče za nadaljnji prodor islama v Evropo!?

Sam bi omenjeni dogodek bolj povezal s politiko in ne z vero. Kar zadeva bosanske muslimane, moram reči, da se počutijo in so avtohtoni Evropejci. Kadar razmišljajo o neki drugi državi, skoraj vsi razmišljajo o Zahodu kot o prostoru blaginje in odhajajo na Zahod, da bi si ustvarili boljše življenje.

Islamski ekstremizem v Bosni in Hercegovini, ki obstaja, večina muslimanov zavrača tako kot vsi drugi narodi. Je pa iz Bosne v Sirijo odšlo približno 300 tako imenovanih borcev za Islamsko državo, tako da potencialnega pojava radikalizacije ne smemo podcenjevati.

V zadnjem času je v Bosni čedalje več ilegalnih migrantov in s tem povezanih problemov ter incidentov. Odpira se t. i. mošejska pot, ki teče čez Bosno prek Velike Kladaše in Hrvaške v Slovenijo. Kako je s tem? Očitno so zadeve precej alarmantne.

Točno število migrantov je težko oceniti, bilo jih je med 3.000 in 5.000. Število ilegalnih prestopov meje s Srbijo in Črno goro raste, kar pomeni, da se je odprla nova migrantska pot čez BiH. Večina jih hoče naprej

v Zahodno Evropo. Ta čas se zdi, da so stvari pod nadzorom, vendar pa je jasno, da BiH zaradi svojega kompleksnega sistema vladanja in pomanjkanja finančnih sredstev lahko hitro zaide v težave pri soočanju z migrantskim vprašanjem. Vendar se zdi, da so stvari za zdaj pod kontrolo.

Je ob vseh teh prepirih v Bosni sploh smiselno, da mednarodna skupnost te tri narode prisilno drži skupaj? Ali ni bolje, da gresta na smrt skregana »zakonca« vsak svojo življenjsko pot?

*Visoki predstavnik
mednarodne
skupnosti ima zelo
obsežna pooblastila,
s katerimi lahko na
primer razveljavi ali
uveljavi zakone in
odstrani s funkcije
določene politike.*

Mednarodna skupnost meni, da je arhitektura na Balkanu dokončna. Je proti ustanavljanju novih držav. Mednarodna skupnost se zaveda, da poskus spreminjanja meja v BiH ne bi bil brez konflikta, tega pa si nihče ne želi. Mislim, da potrebujemo pri Bosni in Hercegovini še nekaj potrpljenja. Največji problem so nekateri politiki, ki ljudem s ciljem, da ostanejo na oblasti, obljublajo nemogoče. Ti politiki bi se morali spustiti na trdna tla in začeti z reformami, ki bi gospodarsko obudile državo in ustavile beg možganov oziroma mladih iz BiH.

Želim poudariti, da so Bosanci in Hercegovci srčno dobri ljudje, nadarjeni in – na žalost mnogokrat v tujini in ne doma – izredno uspešni. Direktor avstrijskega Telekomoma je bil na primer Boris Nemsic iz Sarajeva. Naslednji primer je članica britanske lordske zbornice baronesa Arminka Helić. Tudi ministrica za šolstvo na Švedskem je bila Aida Hadzialić. Švedski evropski poslanec v Bruslju je Jasenko Selimović.

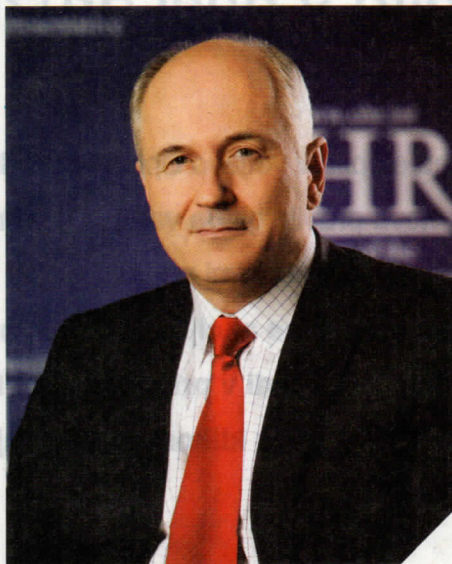
V BiH se dogajajo tudi pozitivne stvari, le da se o njih ne piše. Vsakodnevno življenje je že dolgo normalno. Obstajajo primeri, ko je musliman renoviral katoliško cerkev, ko hodža (muslimanski duhovnik) vozi starejši zakonski par vsako nedeljo v katoliško

cerkev. Verski objekti se gradijo skupaj. Tudi to je Bosna in Hercegovina! Na lastne oči sem videl povezovalno moč prebivalcev Bosne in Hercegovine in to me navdaja z upanjem.

Za konec pa še nekaj vprašanj glede na to, da ste izkušeni diplomat. Živimo v izredno nepredvidljivem geopolitičnem času, kar je pokazalo dogajanje zadnjih let, ko so vojne, islamski radikalizem in brezperspektivnost na Bližnjem vzhodu in v Afriki v Evropo potisnile množice beguncev in ekonomskih migrantov. Zaradi neobvladovanja migrantske krize in razpada schengenskega mejnega sistema ter posledično uvedbe migrantskih kvot je prišlo do razhajanj znotraj Evropske unije. Kako gledate na to dogajanje?

Mednarodna skupnost je izgubila sposobnost reševati probleme. Ko sem bil mlad diplomat v New Yorku, so nastale države Zimbabve, prej Rodezija, Namibija ali pa moderna Južna Afrika. Ustavili smo vojno v Bosni in Hercegovini ter konflikt na Severnem Irskem. Danes pa takih velikih rešitev skorajda ni. Morda tudi ni več velikih politikov. Problemi se odlagajo in mnogi raje vtaknejo glavo v pesek. Tudi nismo vedno intelektualno pošteni v svojih analizah. Recimo, ali je bila naša razvojna pomoč Afriki res uspešna ali je res bilo potrebno, da smo tako dolgo sodelovali ali pa vsaj tolerirali voditelje, kot so bili Bokasa, Idi Amin ali pa Gadafi? Ali smo človekove pravice in demokracijo po svetu zares vedno jemali resno itd.? To bi pa bila tema za kak drug intervju.

EU nima težav samo s svojo južno mejo, ampak tudi z vzhodno, kjer skuša krepiti vlogo Rusije Vladimir Putin. Z zmago Donalda Trumpa v ZDA pa so se v precejšnji meri poslabšali odnosi med ZDA in EU, ki so bili tradicionalno dobri. Priča smo začetku trgovinske

vojne ... Kako naj ravna EU glede tega?

Nimam čarobne paličice, vendar se je izkazalo, da je iskren dialog mnogokrat edina rešitev. Včasih je kot neizbežen ukrep potrebna vojaška intervencija, tako kot v Bosni in Hercegovini, da se konča vojna. So pa mogoči tudi diplomatski uspehi, na katere upamo v primeru Severne Koreje. Tudi v primeru Makedonije je videti, da bo prišlo po več kot dvajsetih letih do rešitve glede imena te simpatične države.

Kar zadeva EU, je jasno, da v širšem smislu ni povezala vseh koncev zunanje politike in ne izkorišča vseh svojih potencialov. EU mora bolj povezati svoje instrumente: politični vpliv, diplomatsko mrežo, razvojno pomoč in zmožnost oblikovanja policijsko-vojaških misij v učinkovitejšo celoto.

Kaj pa svetujete Sloveniji glede tega? Kako naj se Republika Slovenija kot nacionalna država pozicionira znotraj EU? Naj se bolj poveže z Avstrijo in višegrajskimi državami? Kako naj ravna, da bo dolgoročno stala in obstala?

V mojih očeh je Slovenija del srednjeevropskega prostora. Slovenci smo bili večino svoje zgodovine najbolj vezani na srednjeevropski prostor. Na Balkan se je Slovenija zatekla v nekih drugih časih prebujanja evropskih nacionalizmov in panslavizma, ko je začela iskati zavetje na Balkanu. Ti časi so danes mimo. Kako se bo Slovenija pozicionirala, je odvisno od slovenske politike. V Sloveniji nisem zaznal kakšne resne razprave o tem niti pred volitvami, ko je bilo pričakovati, da bodo novinarji postavili takšno vprašanje.

Slovenija je na nekaterih področjih že izredno uspešna. Vzemite gospodarstvo, ki je izredno žilavo. V Nemčijo izvažate več, kot pa uvozite. To se je posrečilo le malo državam na svetu. Po drugi strani v Sloveniji nekatere stvari predolgo trajajo. Sam ne

BIOGRAFIJA

Valentin Inzko se je rodil leta 1949 v slovenski družini v Celovcu na avstrijskem Koroškem. Njegov oče, Valentin Inzko starejši, je bil znan kulturni, politični in cerkveni predstavnik slovenske manjšine na Koroškem. Valentin mlajši je obiskoval dvojezično šolo v Svečah v občini Bistrica v Rožu. Po končani Slovenski gimnaziji v Celovcu leta 1967 se je vpisal na Univerzo v Gradcu, kjer je študiral pravo in filologijo. Med letoma 1972 in 1974 je obiskoval Diplomatsko akademijo na Dunaju. Leta 1981 je začel delati na avstrijskem zunanjem ministrstvu. Med letoma 1982 in 1986 je delal kot tiskovni predstavnik na avstrijskem konzulatu v Beogradu. Prepričan je deloval v Mongoliji in na Šrilanki v okviru misije Združenih narodov. Zaradi povezanosti z domovino se je leta 1990 vrnil in do leta 1996 delal kot ustanovni direktor avstrijskega kulturnega inštituta v Pragi. V letih 1996 in 1999 je bil avstrijski veleposlanik v Bosni in Hercegovini. Leta 2005 ga je avstrijski predsednik imenoval za avstrijskega veleposlanika v Sloveniji. Marca 2009 je postal sedmi visoki predstavnik za Bosno in Hercegovino. Inzko je tako postal že drugi koroški Slovenec po Wolfgangu Petritschu na tem mestu. Poleg slovenščine in nemščine ter diplomatskih jezikov angleščine in francoščine tekoče govori še bosansko/hrvaško/srbsko, rusko in češko. Med drugim je skupaj z Vinkom Ošlakom v slovenščino prevedel delo Václava Havla Življenje v resnici oziroma Moč brezmočnih. Junija 2010 je bil izvoljen za predsednika Narodnega sveta koroških Slovencev. Poročen je z argentinsko Slovenko, komorno pevko Bernardo Fink Inzko, s katero imata dva otroke. Inzko je ta čas visoki predstavnik EU za Bosno in Hercegovino.

morem več poslušati razprav o drugem tiru, tretji razvojni osi ali pa o tretjem pomolu Luke Koper. Naredite te stvari že enkrat ali pa nehajte o njih govoriti.

Prioriteta za vsako državo so odnosi s sosedi ter ugled znotraj Evropske unije in v drugih mednarodnih organizacijah. Luksemburžane recimo srečaš povsod, Slovaška ima predsednika generalne skupščine Združenih narodov, skandinavske države slovijo po človekovih pravicah in vzornih notranjih ureditvah. Estonija velja za državo z najboljšo informacijsko tehnologijo itd. Slovenija bo dolgoročno stala in obstala samo kot zares pravna država in s kvaliteto. To naj bo njena prepoznavnost! **D**

Število ilegalnih prestopov meje s Srbijo in Črno goro raste, kar pomeni, da se je odprla nova migrantska pot prek BiH. Večina jih hoče naprej v Zahodno Evropo.